

Matei - comentarii Jean Koechlin

Matei 1:1-17

Glasul profetilor se stinsese de mai bine de patru sute de ani. Pentru Dumnezeu, sosise „implinirea vremii“ (Galateni 4.4): de acum va vorbi „in Fiul“ (Evrei 1.1,2) si va face cunoscut poporului Sau, lumii, precum si fiecaruia dintre noi, personal, vestea buna a Evangheliei. Aceasta, redată in putine cuvinte, poate fi rezumată prin: a dat pe Fiul Sau (sau: „dar de Fiu“). Dar cum pot spiritele noastre limitate sa patrunda in cunoasterea unei asemenea Persoane...? Dumnezeu S-a ingrijit de aceasta, oferindu-ne patru Evanghelii, ca sa putem privi gloria Fiului Sau sub mai multe aspecte, tot asa cum valoarea unui obiect (diamant) de mare pret este pusa in evidenta cand acesta este privit sub straluciri si unghiuri diferite. Matei este evanghelia imparatiei (sau a Imparatului) si, din acest motiv, aici este necesara o genealogie care sa-L plaseze de la inceput pe Mesia in cadrul promisiunilor facute lui Avraam si, de asemeni, care sa dovedeasca fara drept de apel titlul Sau de mostenitor al tronului lui David (Galateni 3.16 si Ioan 7.42). Din aceasta lunga lista nu au fost sterse cateva nume de trista amintire (Ahaz, Manase, Amon...). Altele, precum Rahav, Rut sau sotia lui Urie, amintesc de harul divin care s-a manifestat fata de cei care nu aveau niciun drept. Este acelasi har care acum da un Mantuitor lui Israel si lumii intregi, ... ceea ce inseamna ca si voua si mie.

Matei 1:18-2:6

Isus a vrut sa vina in aceasta lume in felul tuturor oamenilor, adica prin nastere. Iosif si Maria, bucurandu-se de o favoare exceptionala, au fost cei alesi pentru a primi si a creste Copilul divin. Gandurile lui Dumnezeu se implinesc: in acord cu profetiile, nasterea Mostenitorului la tronul lui David are loc in cetatea regala a Betleemului. Sa remarcam ca in aceasta evanghelie nu se vorbeste nimic nici despre ieslea care l-a servit drept leagan, nici despre ceva care sa aminteasca de saracia Lui. Dimpotriva, Dumnezeu a vegheat ca Fiul Lui sa fie onorat de vizita nobiliara a magilor veniti din Rasarit. Cat despre oficialitatile iudaice, niciuna nu este calificata din punct de vedere moral sa vina sa se prostearna inaintea lui Mesia al lui Israel: nu au dorit venirea Sa. De altminteri, ne aflam intr-una dintre cele mai intunecate perioade din istoria acestui popor, cand, incalcandu-se prevederile din Deuteronom 17.15, la Ierusalim imparatea un edomit – crudul Irod. Cu exceptia unui mic numar de suflete evlavioase, pe care ni le va aminti Luca, nimeni in Israel nu-L astepta pe Hristos. Si astazi, dintre toti cei care pretind ca sunt ai Lui, oare cati asteapta intr-adevar intoarcerea Lui?

Matei 2:7-23

Dupa o lunga calatorie, prefigurata de Psalmul 72.10, magii au fost condusi de steaua care s-a oprit deasupra Pruncului. Ce subiect de mare incantare pentru ei („s-au bucurat cu bucurie foarte mare“)! L-au intalnit, l-au inchinat, l-au adus daruri si „au plecat in tara lor pe alt drum“ (v. 11). Nu este

aceasta istoria tuturor celor care vin la Mantuitorul? Planurile ucigase ale lui Irod au fost dejucate; la fel si cele ale lui Satan, care cauta sa-L elimine chiar de la venirea Sa pe lume pe Cel care va deveni Invingatorul sau. Calatoria in Egipt, mijlocul poruncit de Dumnezeu pentru a-L sustrage pe Prunc de la acele planuri criminale, ilustreaza si harul Celui care a dorit sa urmeze aceeasi cale ca si poporul Sau odinioara. Copilului divin I-au fost date deja doua nume in capitolul precedent: Isus (Dumnezeu Mantuitorul – cap. 1.21), atat de scump inimii fiecarui credincios, si Emanuel (Dumnezeu cu noi – cap. 1.23). Acum I se adauga cel de „Nazarinean“ (v. 23). Impreuna, cele trei nume au o tripla semnificatie: din punct de vedere moral, Isus a fost separat si consacrat pentru Dumnezeu, in acord cu Numeri 6; de asemeni, El a „iesit din tulpina lui Isai“ (tatal lui David), ca o Odrasla, ca o Ramura purtand roade (Isaia 11.1); in al treilea rand, El va fi, timp de treizeci de ani, un cetatean necunoscut (obscur) al dispretuitului Nazaret (Ioan 1.47).

Matei 3:1-17

Ioan Botezatorul face slujba de a vesti apropiata venire a Imparatului asemeni unui ambasador care preceda o persoana importanta. Numai ca Imparatul nu-Si poate gasi loc in mijlocul unui popor indiferent cu privire la starea sa de pacat. Predicarea lui Ioan este, din acest motiv, o chemare la pocainta; cat despre fariseii si saducheii care veneau sa fie botezati dupa propria lor indreptare, pe acestia trebuia sa-i anunte judecata. Se intelege ca Ioan a fost incurcat cand Acela Caruia nu se considera vrednic sa-I dezlege curelele incaltamintei vine, la randul Sau, sa fie botezat de el. Versetul 15 ne ajuta sa auzim cel dintai cuvnt rostit de Isus in aceasta Evanghelie: „Lasa acum...“. Pentru ca omul nu a stiut sa faca decat rau, se cuvine de acum sa-L lasam pe Dumnezeu sa lucreze prin Hristos si sa implineasca intreaga dreptate (vezi si Romani 10.3). „Atunci L-a lasat“, se spune despre Ioan, desi el era cel care boteza. Avem si noi intotdeauna interesul sa-L lasam pe Domnul sa lucreze? Domnul Isus iese imediat din apa, pentru ca nu are nimic de marturisit, iar cerul se deschide pentru a da o dubla marturie: Duhul Sfnt coboara asupra Lui asemeni unui untdelemn al ungerii care-l desemna odinioara pe imparat (comp. cu 1 Samuel 16.13) si, in acelasi timp, primeste de la Tatal Sau un pretios cuvnt de iubire si de aprobare.

Matei 4:1-11

Imbracat cu puterea Duhului Sfnt, Isus este gata sa-Si implineasca slujba; insa, ca orice slujitor al lui Dumnezeu, El trebuie mai intai sa fie pus la incercare. Astfel a avut El de-a face cu marele vrajmas. Pentru a-l abate pe un om al lui Dumnezeu de la calea ascultarii, Satan utilizeaza doua tactici principale: sau ii prezinta lucruri inspaimantatoare (pentru Hristos, aceasta va fi in special lupta din Ghetsimani), sau ii asaza langa drum lucruri de dorit – si aceasta este ceea ce face diavolul aici. Sa remarcam ca, citand v. 11 si 12 din Psalmul 91, Satan evita sa adauge si versetul urmator, care face aluzie la propria sa zdrobire: „Vei pasi peste leu si peste naparca, vei calca in picioare leul tanar si sarpele“. Naparca este sarpele caruia Geneza 3.15 ii vestise ca va avea capul zdrobit de Hristos, „samanta femeii“. In felul acesta, in Eden, fara a-i lipsi nimic, cel dintai Adam a suferit o tripla infrangere: prin „pofta carnii“, „pofta ochilor“ si „trufia vietii“ (1 Ioan 2.16), in timp ce Omul desavarsit a triumfat in pustiu asupra sarpelui celui vechi prin Cuvantul suveran al Dumnezeului Sau (Psalmul 17.4). Iar „in ceea ce El Insusi a suferit, fiind ispitit, poate (acum) sa-i ajute pe cei ispititi“

(Evrei 2.18).

Matei 4:12-25

Citatul din Isaia 9.1,2 este preluat in capitolul nostru (la v. 16) cu o usoara modificare: astfel, daca in timpul profetului poporul inca „umbla in intuneric“, aici el „sta (in intuneric)“, avandu-si locuinta departe de lumina lui Dumnezeu, fiind lipsit de orice curaj, fara nicio speranta. Este exact momentul cand Dumnezeu poate interveni. Cel care este Lumina poate sa aduca eliberarea. El trece. La chemarea Lui, atrasi de dragostea Sa, cativa ucenici se alipesc de El si Il urmeaza: doi de aici, doi de colo: Simon si Andrei; Iacov si Ioan. Pentru acesti oameni sosise clipa decisiva, care le va schimba viata dintr-o data si pe care n-o vor uita niciodata (19.27). Da, ei isi parasesc indata total, corabiile, mrejele, pentru ca au gasit un Stapan ca nimeni altul, si promisiunea unei noi slujbe: vor deveni pescari de oameni. La timpul potrivit, Domnul ii va face pe acestia evanghelisti si apostoli. Nu toti crestinii sunt chemati sa-si lase indeletnicirea cu care-si castiga pained sau sa renunte la bucuria legaturilor de familie, dar fiecare crestin a auzit intr-o zi sau alta in inima lui glasul cunoscut care-i spunea: „Urmeaza-Ma“ (8.22). Ati raspuns voi acestei chemari? Versetele 23 si 24 rezuma intr-un mod admirabil intreaga lucrare a dragostei Domnului Isus.

Matei 5:1-16

A-L urma pe Isus inseamna, in primul rand, a-L asculta (Ioan 12.26), iar abia dupa aceasta, in noi se pot manifesta aceleasi trasaturi de caracter ca ale Lui. Aceste trasaturi sunt tocmai cele pe care Domnul le explica acum ucenicilor Sai. Ferice de cei care au o credinta simpla (curata) si care nu pun pret pe propria lor intelepciune; ferice de cei care sunt mahniti de rautatea lumii, fara sa inceteze insa a arata in acelasi fel bunatatea si mila; ferice de cei care sufera pentru Numele Domnului tot felul de nedreptati si de persecutii... Acesta nu este genul de fericire pe care si-o doresc majoritatea oamenilor, departe de asa ceva, insa pentru ca cei credinciosi sa fie fericiti este suficient ca ei sa aiba aprobarea Domnului. Bucuriile imparatiei lor le sunt rezervate. In v. 13 si 14 este prezentata pozitia lor actuala. Tinandu-se separat de rau, crestinul indeplineste pe pamant rolul sarii, care impiedica stricaciunea. In acelasi timp, el este si lumina, avand responsabilitatea de a face sa straluceasca trasaturile morale ale lui Dumnezeu inaintea oamenilor si, in primul rand, „pentru toti cei care sunt in casa“, adica pentru familia lui. Obrocul, recipient folosit pentru a masura, este un simbol al activitatii, iar patul (Luca 8.16), al leneviei, ambele extreme putand intuneca stralucirea pe care trebuie s-o aiba un copil al lui Dumnezeu.

Matei 5:17-30

Nu putem citi v. 17 si urmatoarele fara sa nu ne cuprinda teama: Domnul declara aici nu numai ca n-a venit sa desfiinteze inspaimantatoarea lege a lui Dumnezeu care ne condamna pe toti, ci, in plus, El da o interpretare si mai severa a voii divine. Pana in acel moment, un israelit scrupulos ar fi putut spera sa merite viata eterna daca, intr-o oarecare masura, ar fi „pazit toate acele lucruri din tinereata lui“ (vezi Marcu 10.20). Acum inasa, cuvintele lui Isus nu-i mai lasa nicio speranta. Iar daca astfel sunt cerintele sfinteniei lui Dumnezeu, atunci cine mai poate fi mantuit? Da, in acel Om fara seaman era

prezenta intreaga plinatate a dreptatii divine, insa aceeasi Persoana care a venit sa faca cunoscut dreptatea a venit si pentru a o implini in locul nostru (v. 17; Psalmul 40.8-10). In iudaismul din vechime nu conta ce gandea Dumnezeu nici despre manie, nici despre privirile pacatoase: condamnate erau numai extremele acestora, crima si adulterul. Poruncile Domnului tintesc, in schimb, spre sursa acestor fapte culpabile si ne constientizeaza ca sediul lor este in inima noastra, care este capabila de aceleasi uraciuni (15.19). Domnul are grija ca, mai inainte sa auzim vorbindu-se despre har, noi sa putem intelege in ce masura avem nevoie de acest har.

Matei 5:31-48

Cel care vorbeste aici – sa nu uitam – este Mesia, Imparatul lui Israel. Invatatura Lui a fost numita Carta sau Constitutia Imparatiei, pentru ca ea enunta conditiile pe care trebuie sa le indeplineasca supusii. Cata deosebire intre aceasta si constitutiile natiunilor de pe pamant! In timp ce codurile de legi ale oamenilor au la baza apararea drepturilor persoanei si regula egoista: „Fiecare pentru el!”, invatatura Domnului Isus stabileste nu numai principiile non-violentei, ci pune bazele iubirii, ale smereniei si ale renuntarii, principii total straine de spiritul acestei lumi! Multi cred ca asemenea principii nu pot fi aplicate pe pamantul pe care traim. Oare crestinii care le respecta ad-litteram vor fi ei victimele fara aparare ale abuzurilor de tot felul? Sa fim siguri ca Dumnezeu va sti sa-i protejeze. In plus, un asemenea comportament va putea fi o marturie puternica pentru cei care vor dori sa-i faca rau credinciosului, reusind chiar sa-l motiveze sa se intoarca la Dumnezeu. Versetele 38-48 ne umilesc si totodata ne mustra. Cat de departe suntem noi de Cel despre care ne vorbesc 1 Petru 2.22,23; Iacov 5.6 si atatea alte pasaje...! Ceea ce-i conferea autoritate invataturii Domnului era tocmai faptul ca El facea ceea ce ii invata pe altii (7.29).

Matei 6:1-18

Milosteniile (v. 1-4), rugaciunile (v. 5-15) si posturile (v. 16-18) sunt trei manifestari principale prin care oamenii cred ca se achita de „indatoririle lor religioase”. Cand acestea sunt facute intr-un mod care atrage atentia altora, aprecierea pe care o primesc tine deja loc de rasplata (Ioan 5.44). Vai, cat de vicleana este inima omului si cum se foloseste ea si de lucrurile cele mai bune pentru a se ingamfa! Darurile cele mai generoase, cand sunt facute la vedere, pot fi insotite de cel mai crunt egoism; pe chipul nostru afisam mahnirea (regretul, cainta), ... iar in adancul inimii ascundem multumirea de sine. Domnul ne invata cum sa ne rugam. Rugaciunea nu este nicidecum un act merituos, ci o umila prezentare a nevoilor noastre inaintea Tatalui ceresc, in taina camarutei noastre. Nu devin oare prea adesea rugaciunile noastre fraze negandite si repetari obositoare? (vezi Eclesiastul 5.2). Pana si aceasta frumoasa rugaciune pe care Domnul le-a dat-o ca invatatura ucenicilor Sai (v. 9-13), atat de bine adaptata necesitatilor momentului, a devenit pentru multi o repetitie zadarnica. Copilul lui Dumnezeu are privilegiu pe care israelitul nu le avea: poate sa se apropie in orice vreme, prin Duhul, de tronul harului, in Numele Domnului Isus. Folosim noi din plin acest privilegiu?

Matei 6:19-34

Ochiul simplu este acela care nu se indreapta decat spre un singur obiect. Pentru credincios, acest obiect este „comoara“ lui: Domnul Hristos. Noi Il contemplam „cu fata descoperita“ in Cuvant si aceasta viziune ne lumineaza tot launtrul nostru (cititi 2 Corinteni 3.18 si 4.6-7). Inima noastra nu poate fi in acelasi timp si in cer si pe pamant. A indragi o comoara cereasca si, in acelasi timp, a aduna bunuri pentru pamant sunt, prin urmare, doua ocupatii absolut incompatibile. Tot astfel, este imposibil sa slujim mai mult decat unui singur stapan (v. 24); daca vom incerca, vom constata ca poruncile primite sunt adesea contradictorii. Renuntand insa la Mamona (la „bogatii“ – vezi Luca 16.13), nu cumva ne expunem privatiunilor, riscand sa fim lipsiti de ceea ce ne este necesar in clipa de fata? Domnul ne avertizeaza cu privire la aceasta scuza rea. „De aceea, va spun: Nu va ingrijorati...” (v. 25). Sa deschidem ochii, dupa cum ne invita Domnul Isus, si sa observam in creatie marturiile nenumarate cu privire la grija plina de afectiune si de bunatate a Tatalui ceresc indreptata spre cele marunte: flori, pasari... (comp. cu Psalmul 147.9). Nu, Dumnezeu nu va ramane niciodata dator fata de cei care vor pune interesele Sale pe primul plan in viata lor, fata de cei care-L vor alege pe El (Luca 10.42). Dar trebuie sa incepem cu aceasta.

Matei 7:1-14

Versetele 1-6 si 12 asaza inaintea noastra principiile care trebuie sa reglementeze relatiile noastre cu oamenii, cu fratii nostri. Incercand sa gaseasca solutie la aceasta problema, marii ganditori ai tuturor civilizatiilor au umplut biblioteci intregi cu doctrinele lor sociale, politice, morale sau religioase; Domnului insa li este de ajuns un mic verset pentru a exprima si a cuprinde solutia Sa de intelepciune divina, desavarsita si definitiva: „Toate deci cate doriti sa va faca voua oamenii, faceti-le si voi la fel“ (v. 12; comp. cu Romani 13.10). Ce regula de aur este aceasta, pentru care fiecare zi este inca un prilej de a o pune in practica! Sa invatam sa ne punem intotdeauna in locul acelora cu care avem de-a face. Versetele 13 si 14 ne aduc aminte ca, daca sunt doi stapani, sunt si doua cai si doua porti. Calea larga este a celor multi, si aceasta in ciuda unui indicator care infioara: „Spre pieire“ (v. 13)! In schimb, putini gasesc (pentru ca putini sunt cei care cauta – vezi v. 7) „calea care duce la Viata“. „Stramta este poarta“: pe ea nu se poate intra fara a lasa bagajele „eului“ si ale propriei indreptari, precum si poverile cu care vietile noastre sunt deseori incarcate.

Matei 7:15-29

Daca pomii buni pot fi recunoscuti dupa fructele lor bune, atunci v. 22 nu ne prezinta oare oameni de exceptie? Aparent, ei au mainile pline de lucrari laudabile: profetii, miracole, demoni scosi ... avand Numele Domnului intotdeauna (toata ziua buna ziua) pe buzele lor. „Nu v-am cunoscut“ le va raspunde cu hotarare Domnul Isus. Roadele voastre nu sunt cele ale ascultarii de Dumnezeu. Nu ne este greu sa patrundem sensul tuturor acestor invataturi. Ceea ce ne lipseste nu este, de fapt, intelegerea lor, ci, mai degraba, implinirea lor. Din acest motiv, in incheierea cuvantarii Sale, Domnul ilustreaza printr-o scurta parabola diferenta dintre aceasta punere in practica si simplul fapt de a auzi: Doua case, din exterior asemanatoare; insa coborati la subsol si priviti! Una dintre ele are ca temelie stanca credintei in Isus Hristos (1 Corinteni 3.11); constructorul ei a sapat in profunzime (Luca 6.48). Cealalta casa se sprijina numai pe nisipul miscator si nesigur al sentimentelor omenesti. Pana la proba, care este necesara, aceste case pot fi confundate. Urmariti insa ce s-a intamplat cu

cea de-a doua casa... Chibzuit si nechibzuit sunt cele doua nume pe care le primesc constructorii. Care dintre acestea vi se potriveste?

Matei 8:1-17

Serviciul dragostei si cel al dreptatii Domnului sunt cele care iau acum locul invataturilor Sale. Pentru inceput, suntem martorii a trei vindecari. Leprosul din v. 12 cunostea puterea lui Isus, dar se indoia de dragostea Lui: „Daca vrei, poti“. Isus voia si l-a vindecat (Osea 11.3 sf.). Centurionul din Capernaum s-a apropiat condus nu numai de sentimentul autoritatii atotputerniciei Domnului, ci si de cel al propriei nevrednicii: „numai rosteste un cuvant...“ Aceasta credinta nemaiintalnita l-a mirat si l-a bucurat pe Domnul Isus. El a dat-o drept exemplu celor care-l urmau, dar ea ne umileste totodata si pe noi. Este nevoie ca Invatatorul sa lucreze deopotriva si in familiile alor Sai: El o vindeca pe soacra ucenicului Petru. Isus nu s-a ocupat de bolnavi in felul medicilor care consulta, care pun un diagnostic, prescriu un tratament, isi incaseaza onorariul si pleaca. El nu s-a multumit numai sa vindece, ci „suferintele noastre le-a purtat si durerile noastre le-a luat asupra Lui“ (Isaia 53.4), mergand pana la sursa lor, care este pacatul. El le-a simtit toate poverile, toate amaraciunile (Ioan 11.35). O asemenea compasiune este mult mai de pret decat eliberarea propriu-zisa si aceasta este ceea ce experimenteaza multi credinciosi prin bolile lor.

Matei 8:18-34

Carturarului, care se oferise sa-l urmeze pe Domnul oriunde va merge, Domnul nu i-a ascuns faptul ca drumul Lui este unul al renuntarii totale. Pana si pasarile cerului, de care Tatal ceresc se ingrijeste (6.26), o duc mai bine aici decat Insusi Creatorul lor. Ce umilinta! El nu avea pe pamant nici unde sa-si puna capul; numai pe cruce, dupa ce si-a incheiat lucrarea, a putut sa-si odihneasca – sau sa-si plece – capul (in greaca, acelasi verb: Ioan 19.30). In v. 21, un alt om raspunde la invitatia Sa printr-o scuza, aparent justificata: nu era indreptatit sa participe la inmormantarea tatalui sau? Totusi, oricat de urgenta ar putea parea o datorie, niciun „intai de toate“ nu poate lua locul celor pe care ni le-a poruncit Domnul (6.33). Ceea ce au hotarat apoi cei doi oameni nu ni se mai spune. Important este sa stim daca noi am raspuns chemarii Domnului Isus. Scena atat de cunoscuta si de frumoasa a trecerii prin furtuna ilustreaza calatoria credinciosului pe pamant. El intampina multe vijelii, dar Salvatorul lui, care este deopotriva si Stapanul stihilor, este cu el (Psalmul 23.4). El porunceste vantului si valurilor, bolilor si mortii, dar si puterilor satanice, dupa cum demonstreaza eliberarea celor doi demonizati din tinutul Gadarenilor (sau Gherghesenilor, sau Gherasenilor).

Matei 9:1-17

Bolile pe care Domnul le-a intalnit, sub diferitele lor forme, si pe care le-a vindecat, sunt tot atatea aspecte ale starii triste in care a gasit faptura creata de El. Lepra pune accentul pe intinarea prin pacat; frigurile simbolizeaza agitatie necontenita care-i stapaneste pe oamenii acestei lumi; demonizatul este direct stapanit de Satan, in timp ce surdul, orbul si mutul (v. 27,32; cap. 11.5) au simturile incapabile sa perceapa chemarea Domnului si nu stiu sa se roage. Paralicul care a fost adus la Domnul Isus demonstreaza totala incapacitate a omului de a face cea mai mica miscare spre

Dumnezeu (comp. cu Ioan 5.7); el nu spune nimic: doar asteapta si ... spera. Dar Doctorul divin (v. 12) stie ca o boala si mai grava macina sufletul acestui paralizic si incepe prin a-l elibera intai de aceasta: „Iertate sunt pacatele tale“ (v. 2). Ce ar trebui sa ne nelinisteasca mai mult, atat la noi, cat si la altii: boala, sau pacatul? Sa urmarim acum chemarea lui Matei, asa cum o relateaza chiar el: Matei nu ezita sa marturiseasca faptul ca facea parte dintre pacatosii pentru care venise Domnul Hristos. Intrebarea din v. 14, pusa de ucenicii lui Ioan, da prilejul unei noi invataturi: Pentru a putea cuprinde vinul cel nou al Evangheliei, burdufurile cele vechi ale religiei iudaice nu-si mai au rostul.

Matei 9:18-38

Evangheliile nu pot nici pe departe sa cuprinda toate minunile facute de Domnul Isus (vezi Ioan 21.25). Dumnezeu le-a consemnat in Cuvantul Sau numai pe acelea care isi gasesc un corespondent in invatatura pe care El vrea sa ne-o dea. Invierea fetei fruntasului sinagogii are, printre altele, o aplicatie profetica: Domnul este privit ca fiind pe cale sa redea viata poporului Sau, Israel. In tot acest timp (cel de fata), El este la dispozitia tuturor acelor care se apropie de El prin credinta, asa cum a facut aceasta femeie (v. 20). In Isus se afla suficienta putere pentru a vindeca „orice boala si orice neputinta“ (v. 35); in inima Sa se afla suficienta dragoste pentru a-Si purta intregul popor ca Adevaratul Pastor al lui Israel (v. 36) si, cu toate acestea, chiar daca pe ici pe colo intalneste si credinta (aici, din partea celor doi orbi: v. 28,29), El Se loveste de cea mai cumplita necredinta (v. 34). Noi, cei care traversam aceeasi lume si ne confruntam cu aceleasi nevoi (in mod trist, adesea cu inimi atat de nesimtitoare: Iacov 2.15,16), sa-l cerem Domnului sa ne dezvaluie mai clar perspectiva maretului Sau seceris (Ioan 4.35) si sa-l rugam sa scoata noi lucratori (v. 38).

Matei 10:1-23

Cei doisprezece ucenici au devenit apostoli (v. 2). In timp ce ii enumera pe toti, scriitorul Matei isi aduce aminte de vechea sa ocupatie si o consemneaza: „Matei, vamesul...“ (vezi 21.31 sf.). Dupa ce au fost instruiti prin cuvintele si prin exemplul divinului Invatator, a sosit momentul sa fie trimisi (apostol inseamna trimis) ca lucratori la seceris. Un copil nu merge toata viata la scoala, este evident aceasta, insa, intr-un sens, credinciosul este tot timpul in scoala lui Dumnezeu. Mai devreme sau mai tarziu trebuie sa ne insusim lectiile de baza, in special cele despre totala noastra incapacitate naturala, iar numai dupa aceea putem fi folositi de Domnul. Sa mai observam cateva aspecte de maxima importanta: Cel care cheama, care pregateste, care trimite, care indruma, sustine, incurajeaza si ii rasplateste pe slujitorii Sai este Domnul. Acestia nu umbla dintr-un impuls propriu si nici trimisi de oameni. Ei nu numai ca nu asteapta nicio plata de la oameni, ci si dau gratuit ceea ce au primit gratuit. Cat de mult sunt pierdute astazi din vedere aceste adevaruri simple in crestinatate! Sub forma de comitete, de ierarhii sau de diverse organizatii, intre Domnul si lucratorii Sai s-au interpus persoane, adesea bine intentionate, in detrimentul lucratorilor si, mai presus de toate, al lucrarii care le fusese incredintata.

Matei 10:24-42

Dupa cum „nu este ucenic mai presus de invatatorul sau“ (v. 24), tot astfel, nimeni nu poate pretinde sa fie tratat mai bine decat stapanul sau. Fie crestin, fie evreu in vremea necazului, adevaratul ucenic trebuie sa se astepte din partea lumii nedrepte si pline de rautate la o impotrivire asemanatoare aceleia cu care a fost intampinat Domnul Isus (v. 17,18). Aceasta ii va da insa ocazia sa guste si toate resursele harului, ale acestui har nelimitat care il cunoaste si il sustine pe cel rascumparat, pazindu-i pana si un fir de par (v. 30; vezi 2 Corinteni 12.9). Credinciosul trebuie sa faca fata nu numai urii lumii, ci prea adesea si ostilitatii cu care este intampinat chiar si in propria familie (v. 36). Sa nu se descurajeze! Domnul a anuntat in mod expres ca va fi asa si a prevazut resurse si pentru acest caz. A ne lua crucea inseamna a ne purta semnul distinctiv al condamnatilor la moarte; altfel spus, aceasta inseamna ca am terminat cu placerile lumii, ca am renuntat la vointa proprie. Din punctul de vedere al oamenilor, aceasta se traduce cu a ne pierde viata, insa Invatatorul combate parerea omeneasca, afirmand ca acesta este singurul mod de a o castiga. Si din nou aflam din gura Domnului Isus ca motivul esential al acestei atitudini trebuie sa fie: „din dragoste pentru Mine“ (2 Corinteni 5.14-15).

Matei 11:1-19

Domnul nu S-a multumit numai sa trimita ucenici: El Si-a continuat si propria Sa lucrare, in timp ce Ioan Botezatorul, inca din cap. 4.12, si-o sfarsise pe a sa, in inchisoarea lui Irod. Intrebarea pe care ucenicii lui Ioan vin sa I-o puna Domnului Isus din partea acestuia tradeaza descurajarea si nedumerirea lui Ioan: «...Acela Caruia li fusese marele premergator nu Isi lua imparatia si nu facea nimic pentru a-I elibera... Nu era El Mesia cel promis?» Domnul ii trimite lui Ioan un raspuns prin care ii pune, cu blandete, degetul pe rana (v. 6), insa inaintea multimilor da o marturie despre Ioan incomparabil mai mareata decat despre oricare alt profet (v. 7-15). Cand este vorba de intrarea in imparatie, violenta (navala) devine o calitate, si chiar o calitate indispensabila (v. 12). Dumnezeu ne deschide toate comorile Lui, dar se cere din partea noastra sa dorim fierbinte sa avem tot ceea ce El ne ofera, zelul sfant al credintei care-si insuseste cu curaj toate promisiunile divine. Vai, cati tineri si tinere au ramas la usa din lipsa de hotarare si de forta, de teama luptelor si a renuntarilor. Sa nu uitam ca fricosii vor fi alaturi de cei necredinciosi, de ucigasi si de toti ceilalti pacatosi care nu s-au pocait (Apocalipsa 21.8).

Matei 11:20-30

In cetatile Galileii, Domnul Isus a facut cele mai multe dintre minunile Sale, inasa, asa cum profetise Isaia, inimile au ramas inchise: „Cine a crezut in ceea ce ni se vestise si cui i s-a descoperit bratul Domnului?“ (Isaia 53.1). Domnul Isus da totusi un raspuns la aceasta intrebare, laudandu-L, „in timpul acela“, pe Tatal: „Tu ai ascuns acestea de cei intelepti si priceputi si le-ai descoperit pruncilor“ (v. 25). Apoi, intorcandu-Se spre oameni, i-a chemat: „Veniti la Mine!“ «Veniti cu aceasta incredere de copil; nimeni altul in afara de Mine nu vi-L poate descoperi pe Tatal. Si invatati nu numai din cuvintele Mele, ci „de la Mine“, din propriul Meu exemplu, „pentru ca Eu sunt bland si smerit cu inima“» (v. 28,29; Efeseni 4.20-21). Langa Domnul Isus vom gasi doua lucruri in aparenta contradictorii: odihna si jugul. Jugul este acea piesa grea, de lemn, folosita pentru a inhama boii si simbolizeaza ascultarea si lucrarea. Jugul Domnului este inasa usor. Pentru Domnul, jugul era

reprezentat de voia Tatalui Sau, iar implinirea acestei voi li umplea fiinta de desfatate. In acelasi fel, cel rascumparat schimba oboseala si povara pacatului (v. 28) cu sacrificiul de bunavoie al dragostei (2 Corinteni 8.3-5). „Ferice de cei blanzi“, anuntase Domnul Isus in cap. 5.5; nu au ei privilegiul sa-l fie Lui asemeni?

Matei 12:1-21

Dupa ce a oferit adevarata odihna a sufletului (11.28,29), Domnul Isus lamureste ca odihna reglementata prin sabbat nu-si mai avea rostul. Referitor la problemele legate de sabbat, fariseii cautau sa-i prinda intai pe ucenici (v. 2), apoi pe Insusi Stapanul lor (v. 10). Dar El S-a folosit de aceste ocazii pentru a le explica – citandu-le pentru a doua oara versetul din Osea 6.6 (v. 7; vezi cap. 9.13 si Mica 6.6-8) – faptul ca tot sistemul bazat pe legea jertfelor fusese pus deoparte (desfiintat) prin venirea Lui in har. La ce ar fi folosit respectarea celei de-a patra porunci a Legii, cand toate celelalte erau calcate? Mila avea si ea cerintele ei. Si ce aroganta sa-l impui sa respecte sabbatul tocmai Aceluia care l-a instituit! De fapt, cat timp domnea pacatul, nimeni nu se putea odihni, nici omul, impovarat cu el, nici Dumnezeu (Tatal si Fiul lucrand impreuna pentru a inlatura in acelasi timp raul si consecintele lui: Ioan 5.16-17). Fara sa Se lase intrerupt de sfaturile celor rai, Slujitorul desavarsit Isi continua slujirea, lucrand cu un duh de umilinta, de har si de blandete, care, conform cu Isaia 42.1-4, ar fi trebuit sa-i faca sa-L recunoasca. Cat de nepretuit este pentru inima lui Dumnezeu acest duh al Slujitorului desavarsit! (comp. cu 1 Petru 3.4).

Matei 12:22-37

Invidiosi pe puterea si pe autoritatea Domnului Isus, fariseii Il urasc pe Invatatorul si, pentru ca nu-l pot contesta minunile, atunci li contesta originea puterii Sale. Cum au mai facut deja (cap. 9.34; 10.25), ei atribuie domnului demonilor puterea Duhului Sfânt, cea pe care Dumnezeu o daduse Preaiubitului Sau (v. 18; comp. cu Marcu 3.29,30): aceasta era o hula impotriva Duhului Sfânt, un pacat ce nu putea fi iertat. Lucrarea Domnului, dimpotriva, era dovada triumfului Sau asupra lui Satan, „omul cel tare“: il „legase“ in pustiu prin Cuvant (4.3- 10), iar acum ii elibera pe captivii sai (Isaia 49.24-25). Apoi Isus le arata acestor farisei ca ei insisi erau sub stapanirea lui Satan, asemeni unor pomi rai care fac roade rele. „Din prisosul inimii vorbeste gura“ (v. 34). Daca inima noastra este plina de Domnul Hristos, ne va fi imposibil sa nu vorbim despre El: „Inima mea clocoteste... – scriau fiii lui Core in Psalmul 45 – ... spun ce am compus despre Imparatul“. Dar, daca inima nu ne este plina de Domnul Hristos, gandurile rele ascunse in strafundurile noastre vor iesi, mai devreme sau mai tarziu, pe buze, iar pentru „orice cuvânt nefolositor“ (v. 36), fiecare va da socoteala intr-o zi.

Matei 12:38-50

Odata cu cap. 12 se incheie prima parte a acestei evanghelii. Pentru ca fusese respins ca Mesia de catre cei care ar fi trebuit sa fie cei dintai care sa-L primeasca, Isus incepe acum sa vorbeasca despre moartea si despre invierea Sa. Era marea minune care mai ramasese de implinit si despre care iudeii aveau deja o imagine prin istoria lui Iona cel inghitit de peste si redat cu viata de catre acesta. In acelasi timp, Domnul le arata acestor carturari si farisei zdrobitoarea lor responsabilitate,

cu atat mai mare cu cat ei erau mult mai instruiti decat fusesera odinioara cetatenii din Ninive sau decat imparatesa din Seba, iar El era cu mult deasupra lui Iona sau a lui Solomon! El venise sa locuiasca in aceasta casa, a lui Israel, alungand demonii si inlaturand idolatria (comp. cap. 8.31 cu 21.12,13), dar ei nu L-au primit, de aceea casa a ramas goala, ... gata sa adapostiasca o putere a raului si mai grozava decat cea dinainte: aceasta se va intampla cu Israel sub domnia lui Antihrist. Versetele 46-50 arata ca Domnul Isus nu le mai poate recunoaste nici chiar pe rudele Sale. El rupe de acum relatiile pamantesti si naturale cu poporul Lui si va explica prin parabolele din cap. 13 ce este Imparatia cerurilor si cine poate fi primit in ea.

Matei 13:1-17

Inima poporului se impietrise si, de bunavoie, isi inchisesera ochii si isi astupasera urechile (v. 15). De acum, Isus le va vorbi prin parabole, intr-un mod ascuns, rezervand invataturile Sale numai pentru ucenici. Versetele 18, 36 si 37 arata ca Domnul este intotdeauna gata sa le explice alor Sai ceea ce ei doresc sa inteleaga. Biblia cuprinde multe lucruri greu de inteles si neclare pentru inteligenta noastra naturala limitata (Deuteronom 29.29), dar explicatia o vom primi, la momentul potrivit, daca o dorim cu adevarat (vezi Proverbe 28.5 sf.). Sa nu ne lasam deci descurajati de pasajele sau de expresiile pe care nu le intelegem imediat. Sa-I cerem Domnului sa ne explice Cuvantul Sau. Respingerea lui Mesia de catre Israel a avut si o alta consecinta: negasind sa stranga roade in mijlocul poporului Sau, Domnul va incepe de acum sa semene in lume Cuvantul Evangheliei. Acesta este numit in alt loc „Cuvantul sadit“, care are putere sa salveze sufletele (Iacov 1.21). Cu toate ca nu este decat un singur soi de samanta, nici vorba ca toti sa primeasca in acelasi fel Cuvantul. Intrebarea este: voi cum l-ati primit?

Matei 13:18-30

Intre cei care aud Cuvantul, Domnul, Cel care cunoaste perfect inima omeneasca, distinge patru categorii de persoane. Prima este comparata cu pamantul batatorit al drumului, devenit tare pentru ca este calcat de toata lumea. Nu cumva inima noastra seamana cu acest drum pe care lumea tot trece, din moment ce Cuvantul nu poate patrunde in ea? Alti, asemeni acestor „locuri stancoase“, sunt cei cu duhuri superficiale, in a caror constiinta nu s-a imprimat profund convingerea starii de pacat. In felul acesta, emotia trecatoare simtita la auzirea evangheliei este doar o credinta aparenta. Daca credinta autentica are in mod necesar radacini (nevazute), cel care o face cunoscut este inasa rodul (si acesta este vazut). Credinta fara fapte este moarta, sufocata, precum samanta cazuta „intre spini“ (Iacov 2.17). Samanta cade inasa si in „pamant bun“, in care spicul, la vremea lui, va putea rodi (se va putea maturiza). Parabola neghinei ne invata ca vrajmasul nu s-a marginit numai sa fure samanta buna, de fiecare data cand a putut (v. 19), ci a si semanat samanta rea, „pe cand dormeau oamenii“. Pentru ca somnul spiritual ne lasa in voia influentelor rele, suntem indemnati cu staruinta sa fim vigilenți (Marcu 13.37; 1 Petru 5.8 etc.).

Matei 13:31-43

În cele șase „parabole ale Împăratiei” care urmează după cea a semănătorului, Domnul prezintă rezultatul semănăturilor Sale în această lume. Parabola bobului de muștar devenit un copac mare descrie forma exterioară pe care a luat-o Împăratia cerurilor după respingerea Împăratului, în timp ce a aluatului pus în faună pune accentul pe lucrarea tainică care alterează caracterul ei. Este vremea Bisericii responsabile. După un început foarte timid (câtiva ucenici), creștinismul a cunoscut marea dezvoltare, cea pe care o cunoaștem noi. Succesul și răspândirea lui în lume nu dovedesc însă căsuși de puțin binecuvântarea și aprobarea lui Dumnezeu și nici vorba să o pună la adăpost de atacurile lui Satan: chiar de la început, ea a fost invadată de rău (pasările – conform v. 4 și 19 – și aluatul). Amestecul care caracterizează creștinătatea de nume este ilustrat și într-un alt mod: prin parabola neghinei din ogor, pe care Domnul o explică aici. Știm că numele de creștin este purtat astăzi de toți cei care sunt botezați, fie că sunt, fie că nu sunt copii autentici ai lui Dumnezeu. Domnul mai suporta această stare de lucruri până în ziua secerisului (Apocalipsa 14.15,16). El va arăta atunci, prin trierea finală a unora față de alții, ce reprezintă fiecare dintre ei.

Matei 13:44-58

Scurtele parabole ale comorii și ale margaritarului subliniază două adevăruri minunate: prețul nespus de mare cu care Domnul Hristos estimează Adunarea Sa și pe care l-a plătit pentru a o dobândi: El a vândut tot ce avea, și-a dat chiar viața, iar în al doilea rând, ilustrează bucuria pe care o găsește în ea. În v. 47, navodul evangheliei este aruncat în marea popoarelor. Domnul le spusese ucenicilor Sai că îi va face pescari de oameni. Acum iată-i pe slujitori la lucru. Nu toți peștii însă sunt dintre cei buni, ... după cum nu toți creștinii cu numele sunt și credincioși autentici. Cuvântul este cel care ne permite să-i deosebim: Peștele bun se recunoaște după solzi și după înotătoare (Levitic 11.9-11), iar adevăratul creștin, după armură și morală, după capacitatea de a rezista la infiltrarea și la antrenarea în curentul acestei lumi. În afara de comoara pe care Domnul a găsit-o în ai Sai (v. 44), v. 52 ne arată ce are ucenicul în Cuvântul Sau. Este el pentru fiecare dintre noi „vistieria” din care știm să scoatem „lucruri noi și lucruri vechi”? Într-un mod lamentabil, acest capitol se încheie, ca și cel precedent, cu necredința multor: acestea nu vedeau în Isus decât pe „fiul tamplarului”, motiv pentru care harul Sau nu se poate exercita asupra lor.

Matei 14:1-21

Capitolul 11 ni l-a prezentat pe Ioan Botezătorul în închisoare. Aici aflăm că fusese aruncat acolo de către Irod (fiul celui din cap. 2). Pentru ce motiv? Pentru că Ioan îndrăznise să-l mustre că o luase pe soția fratelui său. Acum martorul credincios plătește cu viața adevărul pe care a avut curajul să-l spună direct regelui. Moartea sa în timpul serbarilor și a distracțiilor de la curtea regală este plata cerută de cel rău în schimbul plăcerii (comp. cu Iacov 5.5,6). Poate că lui Irod i-a părut rău o clipă, dar el nutrea de mult dorința tainică de a-l omorî pe Ioan (v. 5), pentru că ura față de adevăr și ura față de cei care îl rostesc merg întotdeauna împreună (Galateni 4.16). Din punct de vedere omenesc, sfârșitul lui Ioan este tragic și oribil; în ochii lui Dumnezeu însă este sfârșitul triumfător al „alergării sale” (Fapte 13.25). Printre rânduri citim ceea ce a însemnat pentru Isus vestea morții precursorului Sau. Nu era acesta anunțul respingerii și al rastignirii Sale? Pare că tristetea l-a făcut să simtă nevoia de a rămâne singur (v. 13), dar multimile veniseră deja după El, iar inima Sa, gândindu-se

numai la altii, a fost cuprinsa de mila si El a facut pentru ei minunea celei dintai inmultiri a painilor.

Matei 14:22-36

Aceasta scena a corabiei in mijlocul furtunii zugravesce pozitia actuala a rascumparatilor Domnului. In timp ce El este in ceruri, aparent absent, dar rugandu-Se si mijlocind pentru ei, acestia au de traversat intr-un mod suparator marea agitata a acestei lumi. Este noaptea morala: vrajmasul starneste impotrivirea oamenilor, actionand precum vantul si valurile care fac zadarnice eforturile celor care vaslesc. Dar nu vine Isus in intampinarea alor Sai? Vocea Lui cunoscuta ii imbarbateaza pe sarmanii ucenici: „Indrazniti, Eu sunt; nu va temeti!“ (v. 27). Si credinta, sprijinindu-se pe cuvantul Sau (vino!), il poarta pe Petru in intampinarea Celui care-l iubeste. Dintr-o data insa aceasta credinta dispare si Petru se afunda. Ce se intamplase? Petru si-a luat privirile de la Invatatorul Sau si a privit la inaltimea valurilor si la furia vantului, ca si cum ar fi fost mai usor de mers pe o apa linistita decat pe o mare agitata! Dar a strigat la Domnul si El i-a venit imediat in ajutor. Apoi Isus este primit in tinutul Ghenezaretului, unde inainte nu facuse multe minuni, din cauza necredintei oamenilor (13.58). Aceasta este o imagine a momentului cand poporul Lui, cel care L-a respins, Il va recunoaste si Il va onora, fiind eliberat prin El.

Matei 15:1-20

Zelul religios al fariseilor se marginea la respectarea cu strictete a unor forme exterioare si a unor traditii. Sub aceasta masca evlavioasa (care pe oameni ii poate induce in eroare, nu inasa si pe Dumnezeu), fariseii se lasau condusi de toate tendintele inimii lor firesti. Au ajuns sa se sustraga, din zgarcenie, pana si de la cele mai elementare datorii, precum aceea de a se ingriji de nevoile parintilor lor (v. 5; comp. cu Proverbe 28.24). Intrebarea Domnului din v. 3 raspunde punct cu punct celei puse de farisei in v. 2. Prin traditiile lor, acestia desfiintau poruncile lui Dumnezeu. Atunci Isus, Cel pentru care aceste porunci erau o desfatara, ii pune pe acesti ipocriti in fata propriilor lor scripturi. Apoi, spre folosul ucenicilor care fusesera si ei incurcati de cuvintele Lui, Domnul dezvaluie rautatea inimii omenesti si falimentul ei total: mainile pot fi spalate cu grija, in timp ce inima ramane murdara. Recunoastem cat de real este acest inventar inspaimantator al continutului inimii omului, al propriilor noastre inimi (v. 19,20), chiar cand il mascam cu o infatisare respectabila.

Matei 15:21-39

Isus face o vizita in partile Tirului si ale Sidonului. Aceste cetati pagane, dupa cum spusese El, erau mai putin vinovate decat cele din Galileea, in care facuse cele mai multe dintre minunile Sale (cap. 11.21,22); ele nu aveau parte de niciuna din binecuvantarile „Fiului lui David“ (v. 22) si erau straine de legamintele promisiunii (Efeseni 2.12). Acesta era si cazul nostru, al oamenilor dintre natiuni. Printr-un cuvant neobisnuit gurii Sale, Domnul incepe sa sublinieze acest fapt in fata sarmanei cananite care-L ruga pentru fiica ei. Si aceasta femeie isi recunoaste intreaga nevrednicie. Cand ne insusim pozitia noastra inaintea lui Dumnezeu, harul poate straluci cu toata intensitatea. In adevar, daca ar fi vorba de cel mai mic drept sau de cel mai mic merit al omului, atunci nu ar mai fi har, ci lucru datorat (Romani 4.4). Pentru a pretui din ce in ce mai mult maretia acestui har fata de

noi, nu trebuie sa uitam niciodata nimicnicia si nevrednicia noastra inaintea lui Dumnezeu. Dupa acestea, Domnul Se intoarce din nou spre poporul Sau. Potrivit Psalmului 132.15, El ii binecuvanteaza din belsug hrana si ii satura cu paine pe saracii acestui popor. Si in aceasta a doua minune, ca si in cea dinainte, El actioneaza cu inima miscata de mila pentru multimi (v. 32; cap. 14.14).

Matei 16:1-12

Inca o data fariseii cer un semn (cap. 12.38...); inca o data Isus le aminteste de semnul lui Iona: moartea Sa pe care urma sa o implineasca. Crestinii de azi, care sunt in ajunul revenirii Lui, nu mai trebuie sa astepte semne inainte de venirea Sa. Credinta lor se odihneste pe promisiunea Sa si nu pe dovezi vizibile, pentru ca altfel nu ar mai fi credinta. Totusi, cate indicii avem ca aici, jos, se apropie sfarsitul istoriei Bisericii! Mandria omului creste mai mult ca oricand; lumea crestina manifesta caracteristicile din 2 Timotei 3.1-5. In plus, sunt si semne exterioare: poporul evreu se intoarce in tara lui, natiunile Europei incearca sa se uneasca in cadrul vechiului imperiu roman... Sa deschidem ochii si sa ni-i ridicam spre cer: Isus revine. Domnul ii lasa pe acesti necredinciosi si pleaca (v. 4). Acum insa chiar ucenicii Lui Il intristeaza, atat prin lipsa lor de incredere, cat si prin faptul ca nu-si mai aduc aminte, dupa cum in cap. 15.16-17 Il mahniseră prin lipsa lor de pricepere. Nu suntem si noi uneori ca ei? Sa retinem indemnul pe care Dumnezeu ni-l da prin chiar gura lui Petru, de a arunca asupra Lui toate ingrijorarile noastre, caci El Insusi Se ingrijeste de noi (1 Petru 5.7).

Matei 16:13-28

Din intrebarea pe care Domnul le-o pune ucenicilor Sai aflam ca parerile despre El erau impartite; si la fel sunt si astazi. Dar tu, cititorule, poti spune cine este Isus si ce reprezinta El pentru tine? Total din ceruri i-a dictat lui Petru minunata marturisire: „Tu esti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (v. 16). Aceasta este temelia de neclintit pe care Domnul va zidi Adunarea Sa, in care fiecare credincios, asemeni lui Petru, va deveni o piatra vie. Cum ar putea izbuti fortele raului impotriva celor care sunt ai lui Hristos si pe care El Insusi ii zideste? Domnul il va onora pe ucenicul Sau cu o misiune speciala: aceea de a deschide (prin predicile lui) portile imparatiei pentru iudei si pentru natiuni (Fapte 2.36; 10.43). „De atunci”, Isus, mentionand Adunarea, va trebui sa vorbeasca si despre pretul pe care-l va plati pentru a o dobandi: suferintele si moartea Sa. Sarmanul Petru! Cu o clipa inainte vorbise sub inspiratie divina, iar acum devine un instrument al lui Satan! Vrajmasul caută sa-L abata si pe Hristos de la calea Sa de ascultare, dar este recunoscut pe data si respins. Isus, Cel care a strabatut primul calea renuntarii totale, nu ascunde ceea ce presupune mersul in urma Sa (comp. cu cap. 10.37-40). Suntem noi gata sa-L urmam cu orice pret? (Filipeni 3.8).

Matei 17:1-13

Capitolul 16 se incheia cu gandul la suferintele si moartea lui Isus; cap. 17 se deschide cu aparitia Sa in glorie, care raspunde promisiunii facute ucenicilor (16.28). Dupa dispretul de care Fiul Sau a avut parte de la poporul Israel si dupa toate formele de necredinta pe care Acesta le-a intampinat in

capitolul precedent, Dumnezeu a dorit sa puna in scena, in fata unor martori alesi dintre oameni, o anticipare a decorului maretiei Sale imperiale. Ce scena grandioasa! Cei trei ucenici nu pot insa sa o suporte: teama pune stapanire peste ei (dupa ce dormisera – Luca 9.32). In final, Dumnezeu trebuie sa ia cuvantul, pentru ca Preaiubitul Sau sa nu fie confundat cu cei doi care-L intovaraseau in glorie. Abia mai tarziu, dupa invierea Domnului, ucenicii vor intelege semnificatia acestei minunate viziuni si li se va permite sa o relateze: aceasta este ceea ce va face Petru in cea de-a doua sa epistola (2 Petru 1.17-18). Dar acum, in timp ce Moise si Ilie se intorc la odihna lor, Fiul lui Dumnezeu Isi reia infatisarea Sa de OM smerit, cu chip de rob, pe care incetase sa o poarte doar pentru o clipa... Si, coborand de pe munte, Isi continua drumul crucii, absolut singur...

Matei 17:14-27

Adorarea crestina are efectul de a-l purta pe cel credincios, in duh, sus, „pe munte“, in prezenta Domnului glorificat. Ce bine ar fi sa putem cunoaste si noi mai des asemenea momente...! Dar trebuie sa stim sa si coboram impreuna cu El in mijlocul imprejurarilor vietii din aceasta lume in care imparateste Satan. Aceasta este ceea ce experimenteaza aici ucenicii. Vindecarea copilului lunatic li da lui Isus ocazia sa sublinieze atotputernicia credintei. Scena din v. 24-27 este in acelasi timp si instructiva si sensibilizatoare. Petru, intotdeauna gata sa treaca la fapte inainte de a cugeta, uitand de viziunea gloriei si de glasul Tatalui, se angajeaza in numele Invatatorului sau sa plateasca darea pentru Templu. Isus il intreaba cu blandete daca s-a vazut vreodata ca un fiu de imparat sa plateasca taxa catre propriul sau tata; iar Simon era tocmai cel care Il recunoscuse cu putin inainte ca fiind „Fiul Dumnezeului celui viu“ (16.16)! Dupa aceasta clarificare, Domnul ii da totusi lui Petru misiunea sa plateasca aceasta suma (pe care El nu era dator s-o dea), pentru a-Si arata deopotriva puterea Sa, a Aceluia care stapaneste peste intreaga creatie, inclusiv asupra pestilor marii (Psalmul 8.6,8), precum si dragostea Sa, a Aceluia care Se asociaza cu slabul Sau ucenic, platind in mod egal si pentru el.

Matei 18:1-14

Lumea se complace in pozitia celui mare. Ucenicii nu scapa nici ei de aceasta mentalitate: ei doresc sa stie „cine este deci mai mare in Imparatia cerurilor“ (v. 1). Domnul le raspunde ca primordial este sa intre in imparatie, iar pentru cel intrat acolo, important este sa fie nu mare, ci mic. Pentru a le intipari si mai bine in inimi aceasta invatatura, cheama un copilas si il asaza in mijlocul lor. Avem poate si noi copii mici in jurul nostru: ei sunt asezati langa noi ca modele de incredere si de simplitate. Sa ne ferim sa nu-i dispretuim din pricina slabiciunilor lor, a nestiintei sau a naivitatii lor. Mai mult insa decat aceasta, sa ne ferim sa nu-i facem sa pacatuiasca (sau sa se manie). Exemplul rau al unuia mai varstnic este cea mai rea cursa intinsa celor mai mici. Isus repeta aici ceea ce spusese deja cu privire la prilejurile de cadere (comp. v. 8,9 si cap. 5.29,30). Departe de a-i dispretui pe acesti micuti, Dumnezeu raspunde la slabiciunea lor printr-o grija deosebita: responsabilizeaza ingeri sa vegheze asupra lor. Si sa nu uitam ca Domnul Isus a venit pentru a-i mantui (v. 11), astfel ca ei beneficiaza de lucrarea Lui chiar daca mor inainte de a fi atins varsta responsabilitatii. Parabola cu oaia ratacita ne invata ce valoare are un singur mielusel pentru Bunul Pastor.

Matei 18:15-35

Domnul explica in ce fel trebuie rezolvate nedreptatile intre frati (v. 15-17) si putem lega de aceasta invatatura Sa cu privire la iertare (v. 22; comp. cu Efeseni 4.32 si cu Coloseni 3.13). El foloseste aceasta ocazie si pentru a reveni asupra subiectului Adunarii, dandu-ne o promisiune de importanta capitala: „Unde sunt doi sau trei adunati in Numele Meu, acolo Eu sunt in mijlocul lor“ (v. 20). Prin aceasta prezenta sunt satisfacute toate nevoile celei mai slabe adunari de credinciosi stransi in Numele lui Isus. Poate oare lipsi binecuvantarea cand Cel care ii este izvorul Se afla acolo, in mijlocul celor care se sprijina pe El? Aceasta promisiune se raporteaza aici in special la autoritatea conferita Adunarii (de a lega si de a dezlega) si la rugaciunea a doi sau trei careia i se acorda tot ce ar cere. Din nefericire, unii crestini par sa fi uitat importanta adunarilor de rugaciune. Parabola cu sclavul care datora zece mii de talanti (o suma fabuloasa) aminteste de datoria incalculabila pe care Dumnezeu a achitat-o prin Hristos (Ezra 9.6). Ce sunt, fata de aceasta, micile nedreptati pe care noi le suferim? Mila divina de care am avut parte ne cere sa aratam si noi, la randul nostru, mila.

Matei 19:1-26

La inceputul acestui capitol, Isus, raspunzand la o intrebare a fariseilor, condamna inca o data divortul (vezi 5.31,32). Dupa aceasta, El ii binecuvanteaza pe copilasii care sunt adusi la El si ii mostra pe ucenicii care voiau sa-i opreasca. Facem si noi parte dintre aceia care aduc, prin rugaciune, suflete tinere la Domnul? sau, dimpotriva, dintre aceia care ii impiedica sa vina, poate printr-un exemplu rau? In v. 16 vedem un tanar care se apropie de Isus cu o dorinta binevenita, sa obtina viata eterna, numai ca intrebarea lui era pusa gresit, iar Domnul vrea sa-l faca pe vizitatorul Sau sa inteleaga acest lucru. «Vrei sa faci binele (sau: un lucru bun)? Ei bine, iata poruncile!» Raspunsul tanarului arata ca el nu-si dadea seama ca era incapabil sa faca vreun bine, cat de mic. Atunci Domnul ii explica faptul ca in inima lui locuieste un idol: bunurile sale trecatoare (proprietatile sale), un obstacol care impiedica pe atat de multe persoane sa vina la Domnul Hristos si sa-L urmeze! Nu, viata eterna nu se primeste facand binele. Si nici cel mai bun temperament, insotit de cele mai inalte aptitudini naturale, nu ne ajuta la nimic ca sa o meritam, ... pentru ca viata eterna nu se primeste pe merit, ci in dar: este darul fara plata al lui Isus, facut tuturor acelor care-L urmeaza (Ioan 10.28).

Matei 19:27-20:16

Problema care-i framanta atat de mult pe ucenici, aceea de a sti cine va fi cel dintai si cine cel din urma in Imparatia cerurilor, este ilustrata acum printr-o noua parabola. Probabil ca si noi am fi dispusi sa luam partea lucratorilor nemultumiti si sa consideram nedrept modul de a rasplati al acestui stapan. Dar sa privim povestirea mai indeaproape: Lucratorii care venisera de dimineata se invoisera cu proprietarul (v. 2,13): ei isi estimasera munca la un anumit pret. Urmatorii insa se increzusera in gospodar, ca le va fixa el „ce va fi drept“ (v. 4,7). Acestia din urma nu au ce sa regrete. In Imparatia cerurilor, rasplata nu este niciodata un drept. Toti sunt „robi netrebnici“, potrivit cu Luca 17.10: nimeni nu merita nimic. Totul depinde de harul suveran al lui Dumnezeu si fiecare primeste ceea ce-i este necesar pentru a trai, indiferent de cat a lucrat. Pe de alta parte, lucratorii din ceasul al

unsprezecelea, nu sunt ei, de fapt, cei mai defavorizati dintre toti, din moment ce au pierdut ocazia si bucuria de a-i sluji acestui stapan bun in cea mai mare parte a zilei? In istoria cailor lui Dumnezeu, primii lucratori, cei care s-au invoit cu stapanul, il reprezinta pe Israel sub legamant; cei din ceasul al unsprezecelea vorbesc despre „natiuni“ ca subiect al harului lui Dumnezeu.

Matei 20:17-34

Este o problema intima si deosebit de solemna, cu privire la care Domnul Isus cauta intelegerea ucenicilor Sai: este vorba de suferintele si de moartea care-L asteptau la Ierusalim. Mama lui Iacov si a lui Ioan alege insa tocmai acest moment pentru a-I cere Domnului sa-i satisfaca interesele: ea ar fi fost mandra sa-si vada fiii ocupand locurile de cinste in Imparatia lui Mesia; iar ceilalti zece aleg tot acest moment pentru a-si arata indignarea. Nemulțumirea lor se nascuse, probabil, nu din faptul ca cererea acelei mame era egoista si inoportuna, ci pentru ca, in taina, fiecare avea ambitia de a ocupa acel loc (Luca 22.24). Ce trist ca, dupa tot ce le spusese Domnul si dupa ce asezase un copilas in mijlocul lor, ei nu intelesesera si nu retinusera nimic! Dar sa nu-i judecam! Cat de greu ne este si noua sa ne insusim lectiile: aceleasi lectii! Cat de mult semanam cu ei! Atunci Invatatorul, fara niciun repros, cu o rabdare nefarsita, Isi reia invataturile, recurgand, de asta data, la propriul Sau exemplu, cel din v. 28, tema eterna a adorarii celor rascumparati. Urmandu-Si calea care suia spre Ierusalim, Isus vindeca doi orbi la portile Ierihonului. Subliniem la acestia frumoasa staruinta a credintei lor, iar la Domnul, compasiunea Sa fara margini.

Matei 21:1-17

In fiecare dintre primele trei evanghelii, trecerea prin Ierihon si intrarea in Ierusalim marcheaza inceputul ultimei parti a calatoriei Mantuitorului nostru pe pamant. Implinirea versetului din Zaharia 9.9 era pentru Israel inca o dovada ca Cel care venise sa-l viziteze era chiar Mesia al sau. Imposibil sa-L confundam cu vreun altul: „El este drept si aduce mantuire, este smerit si calare pe un magar...” (Zaharia 9.9)! De obicei, un rege se prezinta mandru si impunator, intrand triumfator in capitala lui, calare pe un cal de lupta, in fruntea ostilor sale; un imparat umil si bland este insa ceva strain de gandirea omeneasca. Aceste trasaturi ale harului si ale blandetii nu-L impiedica nicidecum pe Domnul sa actioneze cu cea mai mare severitate atunci cand vede drepturile lui Dumnezeu calcate in picioare (v. 12...). La fel trebuie sa fie si trasaturile celor care sunt ucenicii Sai: blandetea care trebuie sa-i caracterizeze sa nu excluda nimic din cea mai mare fermitate a lor (1 Corinteni 15.58). Prezenta lui Isus in Templu are efecte diferite: in primul rand, o curatire imediata, in acelasi timp cu vindecarea prin har a infirmilor care vin la El; apoi lauda din partea copiilor, deopotri cu indignarea si cu impotrivirea din partea vrajmasilor adevarului.

Matei 21:18-32

In drum spre Ierusalim, Domnul Isus infaptuieste o minune care, in mod cu totul exceptional, nu este o minune a dragostei, ci un semn de avertizare asupra judecatii care urma sa se abata asupra poporului. Sa privim spre acest smochin: Nimic altceva decat frunze! Sunt prezente toate formele exterioare ale evlaviei, dar niciun fruct! Aceasta era starea lui Israel ... si la fel este a tuturor

asa-zisilor crestini! Aceasta minune li da Domnului Isus ocazia sa le reaminteasca ucenicilor de atotputernicia rugaciunii credintei. Apoi El intra din nou in Templu, unde mai-marii poporului urmeaza sa-l conteste autoritatea. Prin intrebarea Sa, Domnul ii face sa inteleaga ca ei nu-l pot recunoaste aceasta autoritate, pentru ca nu recunoscusera mai intai misiunea lui Ioan Botezatorul. Asemeni celui de-al doilea fiu dintr-o alta parabola (Luca 15.29), preotii de seama si batranii poporului declarau cu tot dinadinsul ca implineau voia lui Dumnezeu, inasa, in realitate, aceasta era pentru ei litera moarta (Tit 1.16). Altii, dimpotriva, odinioara razvratiti, pacatosi recunoscuti, s-au pocait la glasul lui Ioan si apoi au implinit aceasta voie. Copii care proveniti din familii crestine, pentru noi exista cel putin riscul de a fi intrecuti, in drumul nostru spre cer, de catre aceia pe care acum ii privim poate cu dispret sau cu superioritate (vezi 20.16)! Sa ne gandim la responsabilitatea care ne revine!

Matei 21:33-46

O alta parabola ilustreaza starea jalnica a poporului si a railor sai conducatori. Dumnezeu astepta roade de la via Sa, Israel. Nu neglijase nimic din ce trebuia sa faca pentru a le obtine (comp. cu Isaia 5.1,2). Evreii inasa (si oamenii in general) au dovedit nu numai incapacitatea lor de a le produce, ci si un duh de razvratire si de ura impotriva Stapanului tuturor lucrurilor. Ei nu numai ca nu i-au recunoscut, dar i-au si respins pe slujitorii Acestuia, pe profeti, iar acum se pregatesc sa-L inlature – si inca in ce fel – pe Insusi Mostenitorul, pentru a ramane ei singurii stapani peste mostenire – adica peste lume (1 Tesaloniceni 2.15). Domnul intai ii provoaca pe acestia sa-si rosteasca propria sentinta (v. 40,41), apoi le arata ca El Insusi este „piatra din capul unghiului, aleasa si pretioasa“, pe care Dumnezeu o pusese in Israel, inasa pe care ziditorii (capetenile iudeilor) nu o doriseră, potrivit cu Psalmul 118.22,23. Astfel El a devenit, in acelasi timp, si piatra unghiulara a unei „case spirituale“, Adunarea, si „o stanca de cadere“ pentru cei neascultatori (1 Petru 2.4-8). Conform acestui pasaj, Domnul Hristos este, in esenta, piatra de incercare a credintei: Pretioasa inaintea lui Dumnezeu si avand acelasi pret si pentru noi, cei care credem, El este respins de oameni si devine o „piatra de poticnire“ pentru cei necredinciosi.

Matei 22:1-22

Parabola nuntii fiului de imparat, care vine in completarea celei a viticultorilor cei rai, arata ce se va intampla dupa respingerea Mostenitorului. Iudeii, cei dintai invitati, refuza harul vestit de apostoli (robii din v. 3), determinandu-i pe acestia sa se intoarca spre natiuni (Fapte 13.46). Dumnezeu le acorda oamenilor onoarea si harul de a-i invita. Si voi aveti in maini invitatia Sa. Ce dureros inasa ca dispretul si impotrivirea sunt raspunsurile majoritare pe care El le primeste (Evrei 2.3). Nu este de ajuns sa fii invitat (v. 3); trebuie sa accepti si sa vii ... sa vii inasa cum a poruncit Dumnezeu, adica imbracat cu haina indreptarii pe care o ofera Insusi Imparatul (comp. cu Filipeni 3.9). Omul din v. 11, cel care crezuse ca hainele lui ar fi fost potrivite, ii reprezinta pe aceia care-si inchipuie ca pot fi primiti in cer pe temeiul propriei lor dreptati; ei se alatura Bisericii, fara a-L primi inasa pe Hristos ca Mantuitor personal (5.20; Romani 10.3,4). Cat de incurcati vor fi acestia si ce soarta groaznica vor avea in final! Surzi fata de toate aceste invataturi, fariseii si irodianii se apropie cu o intrebare gandita sa-L „prinda“ pe Isus. El inasa discerne imediat cursa mascata prin lingusiri, iar raspunsul Sau neasteptat intoarce sageata inasa spre aceia care o trimisesera.

Matei 22:23-46

Este randul altor impotriviitori, a saducheilor, sa vina la Domnul cu o intrebare inutila. Acestia se gandesc sa demonstreze prin relatarea lor absurditatea invierii. Inainte de a le da dovezi prin Scripturi cu privire la inviere, Isus Se adreseaza constiintei acestor oameni si le arata ca ei vorbesc fara sa cunoasca Cuvantul, pe baza nesigura (si intotdeauna falsa) a propriilor lor ganduri. Aceasta este ceea ce fac astazi multe persoane, in special cele apartinand sectelor ratacirii si ale pierzarii. Invinsi pe terenul Scripturii, vrajmasii adevarului trec din nou la atac (v. 34-40). Ei primesc, drept raspuns, un rezumat perfect al intregii legi, ... care-i condamna fara drept de apel. La randul Sau, Isus le pune interlocutorilor Sai o intrebare care le inchide gura. Respins, Cel care este in acelasi timp si Fiul si Domnul lui David urmeaza sa ocupe o pozitie glorioasa. Iar aceia care, in ciuda tuturor, voiau sa ramana vrajmasi ai Sai isi vor gasi si ei locul care le este rezervat: ... ca asternut al picioarelor Lui (v. 44). Este intotdeauna impresionant sa vedem persoane atat de hotarate sa-si urmeze propria cale, incat refuza sa se incline si in fata celor mai clare invataturi biblice (2 Timotei 3.8).

Matei 23:1-22

Isus, Cel care a dejucat toate atacurile conducatorilor religiosi, acum ii pune in garda pe ucenici si pe cei din multime cu privire la acestia. Ceea ce ei spuneau era, in general, foarte bine, dar, din nefericire, faceau cu totul altceva (vezi 21.30). Noi, cei care am invatat probabil atatea adevaruri biblice si care stim in anumite situatii sa le amintim chiar si altora, suntem noi siguri ca le punem in practica? (Ioan 13.17; Romani 2.21). Cata deosebire intre acesti conducatori religiosi si Domnul Hristos, singurul conducator autentic (v. 8,10)! Ei recomandau legea – El o implinea (5.17 nota: revela plinatatea lui Dumnezeu prefigurata in lege). Ei puneau asupra altora „poveri grele si greu de purtat“ (v. 4) – El ii chema pe cei „truditi si impovarati“ pentru a le da odihna (11.28). Ei isi alegeau primele locuri (v. 6) – El, de la iesle pana la cruce, a ocupat constant cel din urma loc. El a fost slujitor inainte de a fi conducator (v. 11). Nimeni nu va fi inaltat mai sus, pentru ca nimeni nu s-a smerit mai adanc. De partea lor insa, acesti carturari si farisei care cautasera propria lor glorie vor merge spre ruina si pierzarea lor. In locul „fericirilor“ de la inceputul slujbei Sale, Domnul trebuie sa pronunte acum de sapte ori ingrozitorul „vai“ impotriva acestor oameni atat de responsabili.

Matei 23:23-39

Prin cuvinte furtunoase, Domnul ii condamna grav pe aceia pe care i-am putea numi clerul lui Israel. Aceste calauze oarbe erau de doua ori vinovate: nu numai ca nu intrau ele in sezele in Imparatia cerurilor, ci, in plus, abuzau de pozitia lor de autoritate pentru a-i impiedica si pe altii sa intre (v. 13). Tipicari (sau exigenti) in lucrurile marunte, ei le neglijau pe cele importante: judecata, mila si credinciosia (v. 23). In felul acesta, masca lor ipocrita inca insela increderea celor simpli. Isus, plin de indignare, le descopera adevarata fata: sunt „morminte varuite“ (morti pe dinauntru), „serpi“, ucigasi, fii de ucigasi. Inainte de a parasii Templul si de a lasa goala aceasta casa in care Dumnezeu nu-Si mai gasea locul, Isus Se exprima in termeni dramatici (rascolitori) cu privire la judecata care avea sa se abata asupra Ierusalimului. Ce putin intelegem noi din ce a insemnat pentru inima Lui, de o

sensibilitate divina, acest dispret fata de oferta harului! Nu vreti sa veniti... (22.3: „n-au vrut sa vina“ – Osea 11.7): ce cuvânt coplesitor! Dintre cei care vor trebui sa-l auda intr-o zi, cine va putea sa-L faca atunci raspunzator pe Dumnezeu de nenorocirea lui vesnica? Mantuirea in Domnul Hristos i-a fost oferita, insa el nu a vrut s-o primeasca.

Matei 24:1-14

Ucenicii nu au ezitat sa-l impartaseasca Domnului cat de mult se mandreau ei cu Templul a carui semetie parea sa sfideze vremurile, ... dar care in curand urma sa fie distrus. Atunci Domnul, luandu-i deoparte, le expune pe parcursul a doua capitole, 24 si 25, cum se vor succeda evenimentele profetice. Inainte de a le raspunde una cate una la toate cele trei intrebari puse de ucenici (cand se vor intampla aceste lucruri? – v. 15-28; care va fi semnul venirii Sale? – v. 29-31; care va fi semnul sfarsitului veacului acestuia? – v. 32-51), Domnul incepe prin a Se adresa constiintei lor (v. 4). Un adevar trebuie sa aiba intotdeauna un efect moral: de exemplu, de a inteti teama de Dumnezeu sau de a inflacara dragostea pentru Domnul. Fara aceste rezultate, adevarul ar hrani doar curiozitatea, iar cugetul (sau constiinta) s-ar impietri. Aici ucenicii sunt pusi in garda exact cu privire la aceasta. Ei sunt tot „copilasi“ in credinta; Il cunosc pe Tatal, pe care Isus li l-a descoperit (11.27), dar nu sunt inca inarmati impotriva celor pe care 1 Ioan 2.18 ii numeste „multi antihristi“, adica impotriva acelor care raspandesc diverse erezii, motiv pentru care ei au nevoie sa fie avertizati. Satan cauta sa insele prin contrafaceri (2 Tesaloniceni 2.9,10), dar noi, ca unii care suntem avertizati, sa nu ne lasam tulburati (v. 6), ci sa veghem, astfel ca dragostea noastra fata de Dumnezeu si fata de frati sa nu se raceasca.

Matei 24:15-31

Evenimentele anuntate in aceste versete il privesc pe Israel si ele nu vor avea loc decat dupa rapirea Bisericii. Pentru a dovedi si mai bine ca acestea sunt consecintele respingerii Lui, prezentata in capitolele precedente, Domnul Se adreseaza ucenicilor ca si cum generatia lor ar fi aceea care trebuia sa treaca prin aceasta perioada de groaza. In realitate, cand Antihrist va ademeni natiunile, cand va pangari Templul (v. 15) si ii va persecuta pe credinciosi (v. 16...), crestinii din dispensatia actuala nu vor mai fi pe pamant. In felul acesta putem intelege ca toate avertismentele si incurajarile date aici nu ne privesc direct, insa Isus Insusi are un interes deosebit fata de imprejurarile care preced venirea Lui in glorie (v. 30). El Se gandeste cu o afectiune deosebita la credinciosii care vor suferi atunci. De asemenea, El presupune ca si aceia pe care ii numeste prietenii Sai impartasesc acelasi interes si aceeasi simpatie (Ioan 15.15). Faptul ca El ne vorbeste despre acestea mai dinainte (v. 25) arata increderea si dragostea Lui (comp. cu Geneza 18.17). Nu sunt aceste motive suficient de convingatoare pentru a ne determina sa cautam sa intelegem aceasta profetie? Cu siguranta, si, in plus, este un izvor de indemnuri, de folos in orice vreme pentru toti credinciosii Domnului, indemnuri precum: „Rabdati!“ (v. 13), „Rugati-va!“ (v. 20) si „Vegheatii!“ (v. 42).

Matei 24:32-51

Domnul Isi intrerupe expunerea Sa profetica pentru a-i indemna pe ai Sai la veghere si la lucrare. Judecata asupra lumii va cadea pe neasteptate si ii va lovi si pe necredinciosi si pe batjocoritori. In acelasi timp inasa, ea ii va atinge si pe cei indiferenti, pe cei nehotarati si pe copiii cu parinti crestini care nu sunt si copii ai lui Dumnezeu. Este cumva aceasta si situatia ta? „De aceea si voi fiti gata“ (v. 44) ne indeamna Domnul pe fiecare in parte. In v. 45, o frumoasa slujba este asezata inaintea celor randuiti de El: aceea de a imparti in jur hrana Cuvantului (Fapte 20.28; 1 Timotei 1.12). Pentru aceasta sunt de indeplinit doua conditii: Credinciosia, pentru a cunoaste Cuvantul si a nu ne abate de la el, si priceperea, pentru a sti cum sa-l folosim potrivit cu nevoile si cu situatiile altora. In cercul larg al crestinatatiei sunt inasa si robi rai; acestia stapanesc cu asprime peste suflete si se imbata de placerile lumii (comp. cu 1 Tesaloniceni 5.7...). Din ce cauza? Pentru ca, in strafundul lor, acestia nu cred in intoarcerea Stapanului. Slujitorul Domnului Hristos nu poate fi credincios si priceput decat daca pazeste un fericit secret: in fiecare zi, el Il asteapta pe Domnul. „Sufletul meu asteapta pe Domnul mai mult decat asteapta strajerii dimineata“, scrie psalmistul (Psalmul 130.6).

Matei 25:1-13

Potrivit obiceiului oriental, mirele care venea noaptea pentru sarbatoarea nuntii sale era escortat de lumini purtate de fete tinere, prietene ale miresei (noi le numim astazi domnisoare de onoare; comp. cu Psalmul 45.9,14). Domnul foloseste aceasta imagine emotionanta pentru a ne arata cum trebuie asteptat El, Mirele ceresc. Lucru trist inasa, in adunarile lor, crestinii nu si-au mai dat osteneala in aceasta asteptare! Somnul spiritual a pus stapanire pe toti acestia si a durat multe secole. A trebuit ca, in istoria recenta a Bisericii, intr-un moment numit pe drept „Trezirea“, sa rasune acest „strigat de la miezul noptii“: „lata mirele...!“ (v. 6). Domnul vine! Ca urmare, a aparut o diferenta: Fecioarele intelepte aveau ulei in candelile lor; in acelasi fel, adevaratii credinciosi sunt pregatiti pentru venirea Domnului, iar lumina lor, cea a Duhului Sfant, poate straluci in noaptea lumii. Alte persoane, precum fecioarele nechibzuite, au marturisit ca-L asteapta pe Domnul, fara sa aiba viata Lui. Ele purtau pe nedrept frumosul nume de crestini. Ce jalnica iluzie si ce desteptare cutremuratoare! O, daca s-ar intreba fiecare, pana cand mai este timp: Am eu ulei in candela? Sunt eu pregatit pentru venirea Lui? (Romani 8.9 sf.).

Matei 25:14-30

Parabola celor zece fecioare se referea la asteptarea Domnului. Cea a talantilor va privi latura slujirii. Viata crestinului, dupa intoarcerea la Dumnezeu, are doua caracteristici: „sa slujiti unui Dumnezeu viu si adevarat si sa asteptati din ceruri pe Fiul Sau“ (1 Tesaloniceni 1.9-10). A astepta nu inseamna nicidecum a nu face nimic pana la venirea Lui, ci fiecare rascumparat are privilegiul de a putea lucra pentru El. In acest scop, fiecare a primit un anumit numar de talanti pe care are raspunderea de a-i valorifica: sanatate, memorie, inteligenta, timp liber, bunuri materiale... Mai presus de toate inasa, el are Cuvantul divin impreuna cu cunostinta care decurge din acesta (1 Corinteni 2.12). Dragi prieteni, chiar daca suntem mantuiti, putem totusi sa ne asemanam, mai mult sau mai putin, cu robul cel rau. Suntem noi siguri ca n-am lucrat intr-un mod egoist, lenes sau in alt fel necinstit, ingropand unul sau altul dintre acesti talanti care-l apartin Domnului? Cum anume li vom da noi socoteala cand va veni? Ne va putea El face sa intram in bucuria Sa, cea a lucrarii implinite si a dragostei satisfacute, bucurie

care li era si Lui „pusa inainte“ (Evrei 12.2)? Rasplata este aceeași pentru primii doi robi, si aceasta pentru ca Domnul pune pret nu pe rezultatele cantitative (intotdeauna „putine lucruri“), ci pe credinciosie.

Matei 25:31-46

Versetul 31 reia cursul profetiei de unde a fost el intrerupt in v. 30 si 31 din cap. 24, adica de la venirea Domnului in glorie pentru poporul Sau pamantesc. Pentru natiunile prezente pe pamant (v. 32), atunci va suna fie ceasul rasplatirii, fie cel al pedepsei. Criteriul de diferentiere va fi modul in care i-au primit pe ambasadorii Imparatului (fratii Sai – aici, iudeii – v. 40), cand acestia vesteau evanghelia imparatiei (cap. 24.14). Unii au dorit sa se slujeasca de aceasta parabola pentru a sustine doctrina mantuirii prin fapte. Este clar insa ca aici suntem in afara perioadei Bisericii si a credintei crestine propriu-zise. Totusi, lasand deoparte problema mantuirii, declaratia Imparatului este plina de invataminte pentru noi, crestinii. Daca Domnul Isus ar fi astazi pe pamant, cat de dispusi am fi noi sa-L primim, sa-l slujim, pe scurt, sa satisfacem cele mai mici dorinte ale Sale? Aceste ocazii sunt la indemana noastra in fiecare zi: darurile, ospitalitatea, vizitele sau tot ceea ce facem cu dragoste pentru cineva sunt in primul rand pentru El (comp. cu Ioan 13.20; 1 Corinteni 12.12). Reversul este un semnal de alarma: ce nu facem este un refuz indreptat inspre Domnul.

Matei 26:1-16

Domnul Si-a incheiat invataturile. Acum urmeaza sa se implineasca cele din urma evenimente. In timp ce la Ierusalim se tine „sfatul celor rai“ (v. 3-5), o scena cu totul diferita se desfasoara in Betania. Respins si urat de mai-marii poporului Sau, Isus gaseste printre credinciosii umili acceptare, iubire, dragoste si, am putea spune, adorarea care I se cuvine. Negasindu-Si loc in Templu, a fost primit in casa lui Simon leprosul. I-a fost refuzata imparatia, insa un parfum de mare pret li este turnat pe cap, simbol al ungerii imperiale: aceasta femeie Il recunoaste si Il onoreaza ca Mesia al lui Israel. „In timp ce imparatul este la masa lui, nardul meu isi raspandeste mirosul“ (Cantarea Cantarilor 1.12). Domnul a fost singurul care a inteles si a apreciat fapta ei. Dar ce conteaza? Din moment ce El gaseste placere in aceasta, nimeni nu are dreptul sa o necajeasca pe aceasta femeie. Odata cu v. 14 trecem din nou la o scena a intunericului. Tradatorul Iuda, cel care respirase si el mirosul parfumului, isi implineste dispozitia si isi primeste plata: treizeci de arginti, pretul unui rob. Dar profetul Zaharia il numeste, nu fara ironie, pret scump, pentru ca era cel cu care trebuia sa fie estimat Fiul lui Dumnezeu (Zaharia 11.13).

Matei 26:17-30

Ne putem oare imagina care au fost sentimentele Domnului in timp ce manca acest Paste cu ucenicii Sai...? Pastele acela era un simbol a ceea ce avea sa fie El Insusi in realitate. Inca cateva momente si Mielul Sfant de Paste va fi sacrificat (1 Corinteni 5.7). Dar mai inainte El trebuia sa le dea ucenicilor o dovada deosebita a dragostei Sale. In fiecare an de la mareata noapte a exodului, Pastele prefigura o lucrare ce avea sa fie infaptuita (in viitor). Din acea zi, cina ii aminteste celui credincios, in prima zi a fiecărei saptamani, ca lucrarea este implinita. Ori de cate ori o celebram, noi

„vestim moartea Domnului, pana vine El“ (1 Corinteni 11.26).Dupa ce le-a impartit painea, Isus le-a dat alor Sai paharul, spunandu-le: „Beti toti din el“ (v. 27). Dorea ca fiecare dintre ei sa participe cu El la aceasta masa a dragostei (afara de Iuda care iesise – Ioan 13.30). Sunt ei demni de aceasta? Petru avea sa se lepede de El, iar toti ceilalti sa-L paraseasca si sa fuga. Cu toate acestea, Isus le spune – cum le vorbeste si celor rascumparati ai Sai: „Beti toti“. Apoi le explica valoarea inestimabila a sangelui Sau care va fi varsat „pentru multi, spre iertarea pacatelor“. Iubiti cititor, te numeri tu printre acesti „multi“? Daca da, cum vei raspunde la dorinta pe care Si-a exprimat-o Domnul Isus? (comp. cu Psalmul 116.12-14).

Matei 26:31-46

Plin de incredere in sine insusi, Petru se declara gata sa moara impreuna cu Domnul, dar, cum vom vedea, nu va merge prea departe. Apoi Isus, dupa ce i-a indemnat pe ucenici sa vegheze si sa se roage impreuna cu El, merge singur in gradina unde trebuia sa dea dovada suprema a devotamentului Sau in implinirea voii Tatalui. Aceasta vointa, care n-a incetat sa fie placerea Fiului, implica acum doua lucruri grozave: El sa fie parasit de Dumnezeu, lucru nespus de trist pentru inima Preaiubitului Sau, si, de asemeni, sa poarte povara pacatelor, suferind moartea ca plata pentru aceasta, lucru care-L tulbura profund pe Omul desavarsit. Astfel, sufletul li este cuprins de tristete si de neliniste (v. 37). El realizeaza tot ceea ce reprezinta acest drum al crucii, de la care Satan incearca sa-L abata in acest ceas, angajandu-si pentru aceasta toate eforturile. Dar El primeste paharul din mana Tatalui Sau: „Faca-se voia Ta!“ (v. 42). In harul Sau, Dumnezeu ne-a permis sa asistam la aceasta lupta a Mantuitorului din Ghetsimani si sa auzim rugaciunea Lui spontana si dureroasa. Sa ne pazeasca Domnul sa avem, precum cei trei ucenici (care totusi erau cei mai apropiati de El), inimi atipite si indiferente la suferinta Lui! Gandind la aceasta suferinta, El sa ne deschida inimile, umplandu-le de recunostinta si de adorare!

Matei 26:47-58

Un ucenic nu adormise ca si ceilalti. Acesta era Iuda. Iata-l ca vine in fruntea unei multimi amenintatoare pentru a pune mana pe Isus. Si ce mijloc isi alesese nenorocitul pentru a-L arata pe Invatatorul lui? O sarutare ipocrita! „Prietene, pentru ce ai venit?“ (v. 50), ii spune Mantuitorul. Este cea din urma intrebare, pusa tocmai pentru a cerceta sufletul nenorocitului Iuda. De acum este insa prea tarziu pentru „fiul pierzarii“ (Ioan 17.12). Aceste sageti care tinteau constiinta (vezi si v. 55) sunt singura aparare a Celui care S-a predat de bunavoie. Cei doisprezece Il parasesc, dar, in acelasi moment, mai mult de douasprezece legiuni de ingeri sunt «cu arma la picior», gata sa intervina la cererea Sa catre Tatal. Toata puterea lui Dumnezeu este la dispozitia Lui, daca ar fi dorit s-o foloseasca. Soseste insa ceasul Sau. Departe de a Se ascunde sau de a Se apara, El opreste bratul ucenicului prea impulsiv, care, cu o clipa mai tarziu, isi arata masura „curajului“, fugind ca si ceilalti tovarasi ai lui. In palatul marelui preot insa, carturarii si batranii sunt deja stransi in plina noapte, pentru a infaptui cea mai mare nedreptate (Psalmul 94.21).

Matei 26:59-75

Mai-marii poporului Il au pe Domnul Isus in mainile lor. Le lipseste insa un motiv care sa le permita sa-L condamne, pentru ca Omul desavarsit nu le daduse niciun prilej pentru a-L acuza. Sunt nevoiti pentru aceasta sa foloseasca impotriva Lui „unele marturii mincinoase“ (Psalmul 27.12; 35.11,12). Dar chiar si acestea sunt greu de gasit, pentru ca trebuia totusi sa aiba macar o aparenta de realitate. In sfarsit, se infatiseaza doi martori falsi care prezinta un cuvânt sucit (v. 61; Ioan 2.19). Ceea ce le serveste insa ca pretext pentru condamnarea lui Isus este declaratia Sa solemna ca El este Fiul lui Dumnezeu, gata sa vina cu putere si cu glorie. Se pronunta pedeapsa cu moartea si imediat oamenii dau frau liber brutalitatii si lasitatii lor (v. 67,68). Astfel se implineste prima parte din ceea ce Mantuitorul le vestise alor Sai (16.21; 17.22; 20.18,19). Si pentru Petru a fost un ceas trist, insa pentru un cu totul alt motiv: Satan, cel care nu L-a putut clatina pe Invatatorul, il face pe ucenic sa se poticneasca. Sarmanul Petru, de trei ori se leapada de Cel pentru care declarase ca este gata sa moara! Merge pana acolo incat foloseste cuvinte grele pentru a induce in eroare, insa, fara ca el sa-si fi dat seama, felul sau de a vorbi („vorbirea sa“ – v. 73) il face sa fie recunoscut ca ucenic al lui Isus.

Matei 27:1-18

Sosesc zorii unei zile fara pereche in istoria lumii si a eternitatii. Primele raze ale diminetii ii gasesc pe marii preoti si pe batrani planuind executarea sentintei pe care o pronuntasera. Dar iata ca vine cineva la ei; il cunosteau bine: era tradatorul cu ajutorul caruia si-au atins scopul. Ce voia el? Iuda afirma nevinovatia Invatatorului sau, da inapoi banii si isi exprima remuscarile. „Te priveste“, raspund ceilalti (v. 4) fara pic de mila. Atunci nenorocitul merge sa se spanzure, pierzandu-si odata cu viata si sufletul, ca sa nu mai pomenim de banii pentru care Il vanduse. Cat despre preoti, care fusesera fara scrupule cand sa plateasca pentru sangele nevinovat, se tem cand este vorba sa puna pretul sangelui in vistieria Templului. Isus a fost dus inaintea lui Pilat, guvernatorul. I-ar fi fost usor sa gaseasca la acest magistrat roman un sprijin impotriva urii poporului Sau (iudeu). El insa tace, cu exceptia momentului cand Isi recunoaste titlul de imparat al iudeilor. „O oaie muta inaintea celor ce o tund... n-a deschis gura“ (Isaia 53.7; comp. cu v. 12 si 14 si cu 26.63).

Matei 27:19-31

Pilat ramane foarte dezorientat in fata acuzatiilor pe care i le aduc sefii iudeilor. Niciodata nu avusese inaintea lui un Om ca Acesta. O dubla marturie, cea a sotiei lui (v. 19) si cea a propriei constiinte (v. 24) ii dau convingerea ca are de-a face cu un drept. In plus, cunostea perversitatea celor care Il dadusera, din pizma, in mainile lui (v. 18). Ce sa faca? Daca L-ar fi condamnat, ar fi comis cu siguranta o nedreptate; daca L-ar elibera, in mod sigur i-ar scadea popularitatea. Spalandu-si in chip simbolic mainile (nu insa si constiinta), arunca responsabilitatea in seama poporului, care o accepta cu ochii inchisi. Dincolo de aceasta multime manata de cele mai josnice porniri si de sefii care o atata, Satan isi implinea lucrarea de a cultiva ura. Dar si Dumnezeu Isi continua lucrarea Sa, in intregime de har si de mantuire. Isus incapa pe mainile soldatilor brutali, care Il imbraca cu o imitatie de vesmant imparatesc, pentru a-si bate joc de El, inainte de a-L conduce la tortura. Intr-o zi insa, in fata tuturor privirilor, Domnul va apare in toata gloria Sa de Imparat al imparatilor, iar mana Sa puternica, care in acest moment tine o trestie, se va ridica pentru a-i judeca

pe vrajmasii Sai (comp. v. 29 cu Psalmul 21.3,5,8).

Matei 27:32-49

Isus este condus din pretoriu spre Calvar. Simon din Cirene este constrans sa-l poarte crucea, in timp ce El ia de bunavoie o povara incomparabil mai grea: cea a pacatului, pe care nimeni altul nu o putea lua in locul Lui. Este rastignit intre doi raufacatori. „Vina Lui“, scrisa pe cruce, acuza, de fapt, poporul care-si rastigneste Imparatul. Aceasta relatare ne este data pe scurt, fara multimea de detalii adaugate de oameni pentru a emotiona sentimentele. Cu toate acestea, cu ajutorul limbajului sobru al Duhului, noi intelegem ca Preaiubitul Mantuitor nu a fost crutat de nicio suferinta: chinuri fizice, dar, mai presus de toate, chinuri morale. Batjocoritorii sunt acolo, provocandu-L pe Isus sa Se mantuiasca pe Sine Insusi (v. 40). (Dar, daca El ramane pe cruce, nu este aceasta, cu siguranta, pentru mantuirea altora?) Ei Il provoaca pe Dumnezeu, punand la indoiala iubirea Lui pentru Hristos, iar aceasta jignire a lor Il loveste nespus de greu pe Domnul Isus (v. 43; Psalmul 69.9). Cu toate acestea, chinul cel mai mare (suferinta suferintelor) este, pentru El, abandonarea Sa timp de trei ceasuri. Dumnezeu Isi ascunde fata atunci cand Isus este facut blestem, ispasind pacatele mele si ale tale, iar «inima Sa infinit de mare, apasata un moment de aceasta greutate, poarta povara eterna a pedepsei noastre».

Matei 27:50-66

Lucrarea de ispasire este implinita, victoria este castigata. Cu un strigat triumfator, Hristos intra in moarte. Si, imediat, Dumnezeu da si alte dovezi ale acestei victorii: „perdeaua Templului s-a rupt in doua“ (v. 51), deschizand „calea cea noua si vie“, prin care, din acel moment, omul poate veni in prezenta Sa „in siguranta deplina“ (Evrei 10.19-21). De asemenea, El deschide morminte si moartea este fortata sa dea pe unii din prinsii ei, ca semn ca este invinsa. Dumnezeu Se ingrijeste apoi ca Fiul Sau sa primeasca onoarea cuvenita. Conform profetiei, Isus este pus in mormantul unui om bogat care, cu evlavie, se preocupa de inmormantarea Sa (Isaia 53.9). Cateva femei, al caror devotament este consemnat, asista la intreaga scena. Dragostea este cea care Il pune acum in mormant pe Cel pe care ura Il rastignise. De la inceputul si pana la sfarsitul acestei Evanghelii, ura omului s-a inversunat impotriva lui Isus. De cand era in leagan, ea s-a manifestat prin Irod, urmarindu-L apoi pana la mormantul pazit si pecetluit prin grija conducatorilor iudei. Soldatii, pecetea si piatra sunt insa tot atatea prevederi inutile: ele nu vor servi decat la a ne demonstra in modul cel mai izbitor realitatea invierii. Ce trist este ca vrajmasii Domnului isi aduc aminte de lucruri pe care propriii Sai ucenici le-au uitat! (v. 63).

Matei 28:1-20

Este dimineata triumfatoare a invierii. Prin inviere, Dumnezeu da o marturie rasunatoare cu privire la perfectiunea Victimei si la satisfactia deplina pe care El o gaseste in lucrarea implinita. Cei pusi sa pazeasca mormantul, departe de a fi capabili sa opuna rezistentă acestui eveniment extraordinar, devin martorii lui involuntari ... si inspaimantati (Psalmul 48.5). Preotii insa, impietriti in intregime, vor cumpara constiinta acestor oameni, asa cum inainte o cumparasera pe cea a lui Iuda. Femeile

primesc la mormant mesajul ingerului. Cu inimile pline deopotriva de teama si de bucurie, ele se grabesc sa mearga sa transmita vestea. Atunci ele Il intalnesc chiar pe Domnul.Isus Se arata apoi celor unsprezece ucenici ai Sai in Galileea, la locul pe care El li l-a stabilit. In v. 19 si 20, El le da «foaia de parcurs» (ordinul de drum), o misiune cu atat mai importanta, cu cat este cea din urma dorinta a Celui care le-o incredinteaza. Toata autoritatea Sa imperiala, pe care oamenii l-au refuzat-o, dar pe care Dumnezeu l-a dat-o si in cer si pe pamant, le revine acum ca sarcina ucenicilor, pentru a o face cunoscut. Isus insa le da si o promisiune alor Sai. Aceasta nu a lipsit si nu va lipsi nicicand niciunui rascumparat: „Eu sunt cu voi in toate zilele“ (v. 20). Si astfel, Evanghelia lui Emanuel se incheie in acelasi fel cum si incepuse: Dumnezeu cu noi (1.23).

clickbible.org